

Slniečko 9

ROČNÍK 53

MÁJ 1999/

10 SK

Založené v Matici slovenskej r. 1927

VEĽKÁ LITERÁRNA SÚŤAZ

Nedávno som bola so svojou malou kamarátkou v prírodovednom múzeu. Stáli sme pred vitrínou s vypchatými vtákmi a čítali sme si ich mená: žlna, vlha, cibik, kuvik, dudok... a znova a ešte raz. Tie slová sa nám páčili, lebo pekne zneli. Spomenula som si na sopku Popokatepetl a trošku sme si polámali jazyky. Sú aj slová, ktoré hrejú: prosím, ďakujem, prepáč... Majú zázračný účinok, robia z ľudí priateľov. Ale viete, ktoré slovo je najkrajšie na svete? To slovo je veľmi jednoduché, samozrejmé, a keby sme ho nepoznali, veľmi by nám chýbalo. Svojej malej kamarátke som pomáhala rozprávkou:

Ak sa v dedine Zlokupy narodí chlapec ráno, je to ako všade inde na svete. Mama sa zaraduje, otec poteší. Aj keď sa narodí napoludnie alebo večer, je to ešte stále ako všade inde na svete. Ak sa však narodí o polnoci, už to nie je ako všade inde na svete, pretože presne o polnoci je deň vzdialený od noci práve tak ako noc odo dňa, a to znamená: chlapec, ktorý sa narodil v tejto hodine, bude rásť ako všetky ostatné deti, bude hovoriť ako všetky ostatné deti, bude chodiť, spať, smiať sa ako ostatné deti, ale na rozdiel od nich bude živý iba z dobrého slova. Ak mu však dvakrát po sebe niekto odmietne povedať dobré slovo, chlapček najprv prestane rásť, o chvíľu sa začne zmenšovať, až nakoniec bude taký ako ukazováčik na rúčke batoliatka a ľahučký ako lupienok.

Toto všetko mi vyrozprávala najstaršia starenka z dedinky Zlokupy, ale ja som jej neveril.

„Nepoznám dieťa, ktoré by bolo odmietlo môj medovník,“ povedal som pyšne. „Môj najlepší medovník s marcipánovou ozdobou sa vyrovná aj tomu najlepšiemu slovu.“

Neveril som starenke, hlavu mi zamotala pýcha a srdce mi stvrdlo ako môj najstarší medovník. A keď ma potom s krikom a spevom obkolesili všetky deti z dedinky Zlokupy a s chuťou chrumkali moje medovníky, bol som presvedčený, že ma starenka oklamala. Niet na svete chlapca, niet na svete dievčaťa, ktoré by malo radšej dobré slovo ako medovník. Bol som presvedčený, že ma oklamala. Rozdal som všetky medovníky. Ešte aj medovníky v tvare srdca, ktoré som niesol na svadobnú hostinu do dedinky Dobrokupy. Mal som v ruke už iba ten naj-

menší medovník, keď som zbadal, ako sedí uprostred detí ulepených od medovníkov od hlavy až po päty, ako tam sedí a hľadá na mňa.

„Som hladný,“ povedal, ale tak ticho, že som ho sotva začul. „Som veľmi hladný, povedz mi niečo pekné! Odkedy sa obaja moji strýčkovia vrátili z jarmoku, stále sa len vadia a znova a znova rátajú peniaze. Prosil som ich: „Povedzte mi niečo pekné, som hladný!“ Nepočúvali, čo chcem, a vyhnali ma von. Povedz mi niečo pekné ty, som už veľmi unavený.“

Hľadím naňho: chlapec ako každý iný. Niečo si vymyslel. Vraj, povedz mi niečo pekné!

„Vezmi si medovník, ak si hladný,“ vravím mu, ale on krúti hlavou.

„Vezmem si, ale najprv mi povedz niečo pekné!“

Veľmi som sa nahneval. Obyčajné slovo mu je vzácnejšie ako môj medovník! Od hnevu som zatal päšť, druhou zdvihol batoh a idem preč. Všetky deti za mnou utekajú, len on tam sedí. Obzriem sa raz: sedí. Obzriem sa druhý raz:

O SLNIEČKARSKÝ BICYKEL

Ilustrovala
ALENA WAGNEROVÁ

sedí, tretí raz, ešte tam sedel... Nikdy na to nezabudnem. Nikdy nezabudnem na chvíľu, keď sa nenazdajky strhol vietor, zdvihol ho z trávy maličkého ako ukazováčik a ľahkého ako lupienok a odniesol nevedno kam. Navštívil som ešte raz najstaršiu starenku a prosil som ju o radu. Povedala mi:

„Dobre, že si neotvoril päšť, ktorú si zatal, keď si sa nahneval na Lupienka. Odteraz ju môžeš otvárať iba o polnoci, keď z najvyššej veže odbije dvanásta. Kým Lupienka nenájdeš, putuj so zatvorenou päťou, lebo sa mu nikdy nevráti predchádzajúca podoba. Ak ho však nájdeš a presne o polnoci pred ním vyslovíš najkrajšie zo všetkých slov, Lupienok ihneď podrastie.“

Dlho putoval medovníkový kráľ Medudal v rozprávke Jany Šrámkovej Lupienok a princezná Makovienka, všeličo zažil, kým spoznal to slovo, ktoré pomohlo chlapcovi veľkému ako ukazováčik vyrásť.

Prešiel som stokrát celú zem od východu slnka až po západ mesiaca, ale o tom, ktoré je najkrajšie zo všetkých slov, som sa presvedčil až vtedy, keď sojka v mojej dlani po prvý raz vypustila svoje deti z hniezda. Pretože každý, kto vie, že každá bolesť prestane vtedy, keď sa vrátíme domov, každý, kto si pamätá na prvé slovo, ktoré vyslovil, a každý, kto vie, kedy sa všetci usmievať zo sna, vie aj, že najkrajšie a najsladšie zo všetkých slov je MAMA.

Možno ste vy, dievčatá a chlapci, poznali najkrajšie slovo hneď na začiatku. No iste ste si všimli, že mnoho krásnych slov je aj v rozprávke Jany Šrámkovej. Moja malá kamarátka si ju vypočula celú. A potom začala uvažovať, aký darček pripraví na jeden deň v tomto mesiaci. Ten deň sa volá... Nie, to vám už neprezradím. Napíšte to vy na korešpondenčný lístok s adresou: Slniečko, P. O. BOX 307, 810 00 Bratislava. Ak vám to bude robiť problémy, aj tajnička krížovky vám môže pomôcť získať peknú knihu hneď alebo slniečkar-ský bicykel na konci školského roka.

KVETA SLOBODNÍKOVÁ

Mama

Mamke

Moja milá mamička - - tu je tvoja básnička!

Básničky ku Dňu matiek napísali žiaci 5. ročníka zo ZŠ na Černyševského ul. v Bratislave

Mamička

*Keď ja prídem zo školy,
hneď mi dvere otvorí.
Privíta ma vždycky rada,
iste zostane vždy mladá.*

*Na noc nám dá veľkú pusú,
preto máme sladké sničky.
Čo viac si priať od mamičky?*

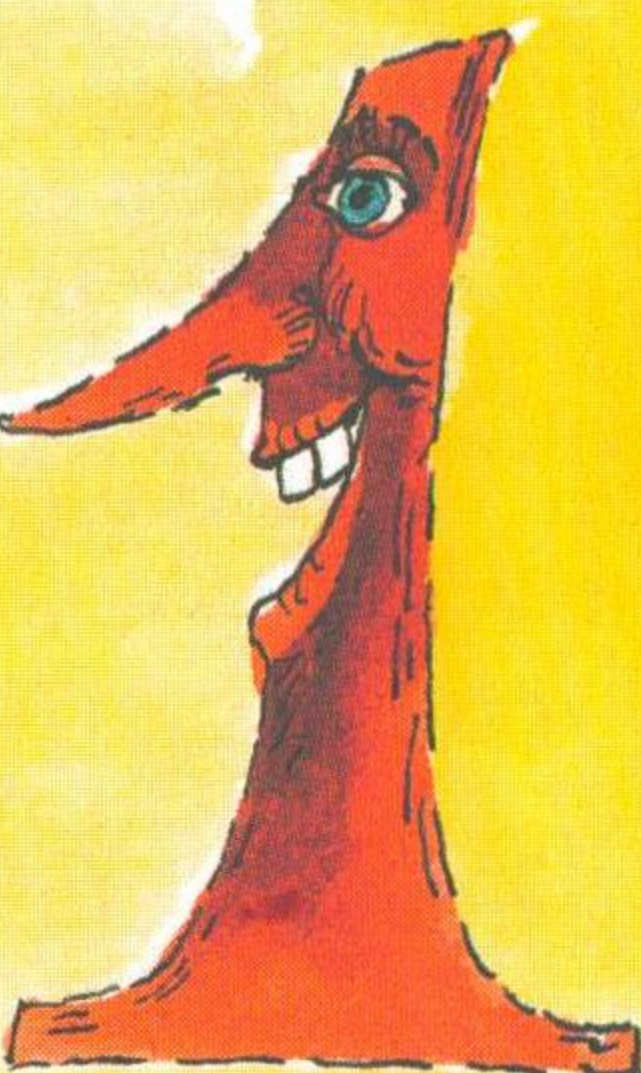
P. Hruška

*Moja milá mamička,
tu je tvoja básnička!
Ty si moje svetlo,
ktoré žiari teplo.
Mojej mamy pohľad
je najväčší poklad.*

D. Fratrič

*Mamičku ja rada mám,
rada na ňu pozerám.
Vždy, keď prídem zo školy,
urobím si úlohy.
Aby moja mamička mala zo mňa radosť,
aby moja jednička skrášlila jej mladosť.*

L. Halačová

*Moja dobrá mamička,
je ako vonná ružička.
Pohľadká ma svojimi lístkami,
ja sa jej odvdáčim bozkami.*

*Keď urobím niečo nevhodné,
už viem, že je zle.
Ako taká ružička
popichá ma mamička.*

D. Gergelyová

Krížovka Slniečkarka

Ilustroval PETER CPIN

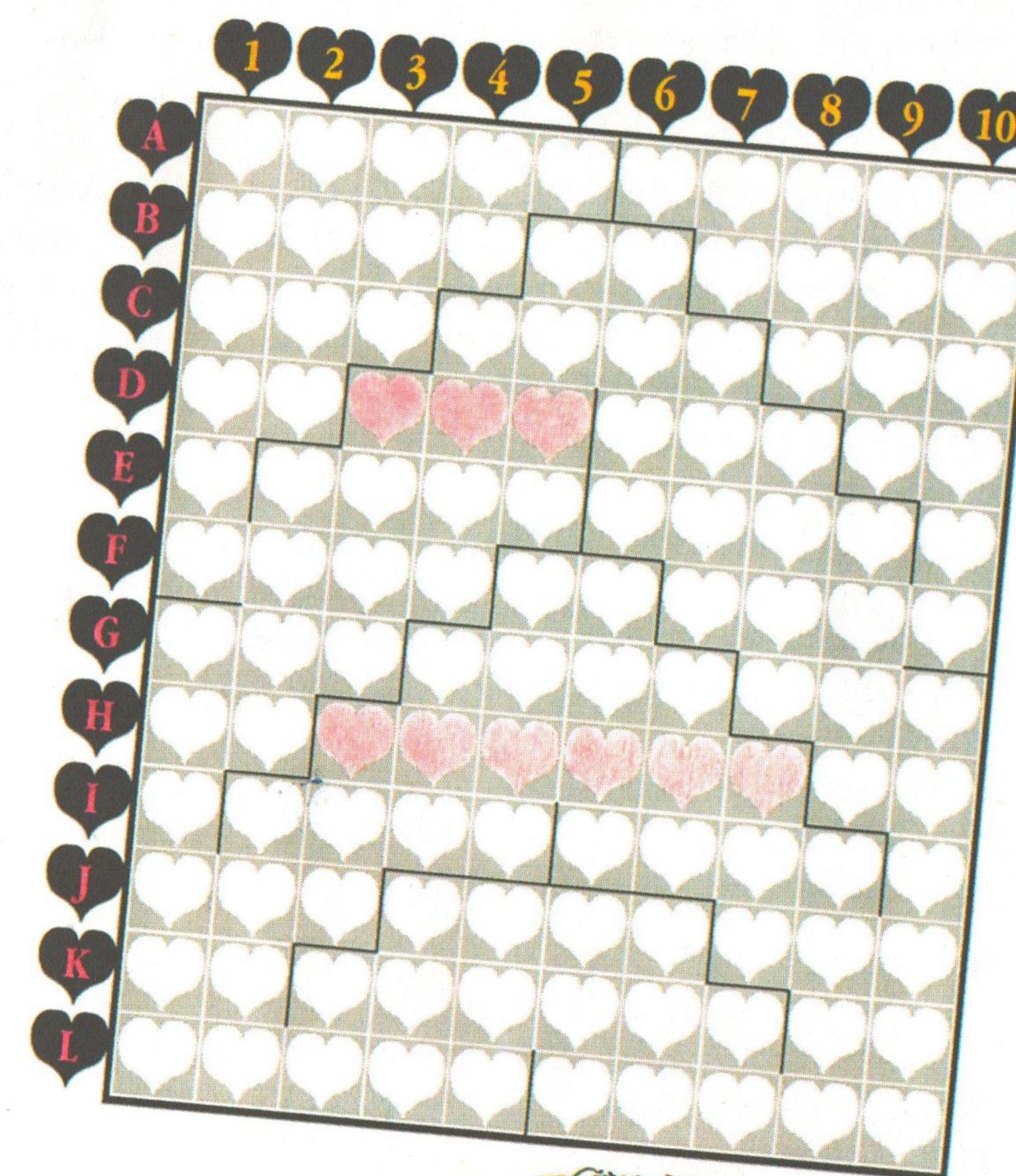
**Je jeden deň v máji, v ktorom kvet-
ty voňajú krajšie ako inokedy a de-
ti pripravujú svojim mamičkám tie
najmilšie darčeky. Ak nevieš, ako sa
tento deň volá, vylúšti si našu
krížovku. Dozvieš sa tak správnu
odpoveď aj na Veľkú literárnu súťaž.**

VODOROVNE: A. Ponorenie – obilnina
s drobným guľkovitým žltým zrnom. B. Roz-
právková postava, silák – polovica sovy –
pretiahnutie nite ihlou cez látku (steh). C.
Strážne domáce zviera – pod – akým spôso-
bom. D. Rudolf a Daniel – začiatok tajnič-
ky – meno Elemíra – plošná miera (ár). E.
Nula – varené jedlo – surovina na výrobu
cukru – Igor. F. Pokosená suchá tráva – Ri-
chard a Zuzana – väčšia vyhlbenina v zemi.
G. Osobné zámeno tretej osoby množného
čísla – kovové zariadenie, na ktorom sú za-
vesené dvere – revanie. H. Začiatok soko-
la – koniec tajničky – predložka. I. Tibor
– plemeno – naďalej (ešte) – Roman. J. Ži-
vočích s klepetami – Ivanko – tvar slovesa
„obiť“. K. Osobné zámeno tretej osoby muž-
ského rodu – obrodzenie – názov písmena
„L“. L. Pastier oviec – vojnový stav.

ZVISLE: 1. Tvar slovesa „poprosiť“ – pev-
nina obkolesená vodou. 2. Jedlo podávané
na poludnie – majetok nevesty (veno) – po-
ranenie. 3. Časť tváre – obyvatelia Dánska
– drobné jedlé semeno v makovici – začia-
tok Olivera. 4. Preorávaj – nástroj na písá-
nie – cestovný preukaz do zahraničia – len.
5. Rastislav – dospelá Sonička – počíta
– veľký kopec. 6. Pavol – odieraj – tvar slo-
vesa „znieť“ – kujný nerast. 7. Roman a Sta-
nislav – mazľavá tekutina – tvar slovesa „te-
šiť“ – od. 8. Meno Otílie – jemná para – opy-
tovacie zámeno – tiež. 9. Tvar slovesa „se-
kať“ – zakončenie modlitby – čierne drevo
niektorých cudzokrajných stromov (eben).
10. Obhoria – pripravovala jedlo varením.

POMÔCKA: Menej známe výrazy sú uve-
dené v zátvorkách.

Pavol Štefánik

Veľká hrba lístia

Ilustrovala
VIERA KARDELISOVÁ

Padá lístie z platanov i z košatých gaštanov, z líp i z briez, padá z veľkého javora v rohu parku. Padá a šuští pod nohami, až sa jedného dňa zjaví chudý, ryšavý Gogo a začne robiť s lístím poriadok.

Lahko sa to povie, ale park je dosť veľký, niekde je dokonca z lístia hrubý koberec a Gogo má iba jedny ruky a jeden fúrik.

„Hej, vy dvaja!“ volá na chlapcov poskakujúcich pod javorom. „Poďte mi pomôcť!“

„Človeče,“ kričí Cyro, „nevidíš, že máme dôležitú prácu?“

Šermujú palicami ako šablami. Klepocú palice, šuchoce lístie.

Gogo naloží fúrik a vezie lístie do blízkosti dvoch šermiarov. Vysype náklad na hromadu a znova sa ozve:

„Naozaj by som potreboval pomoc. Môžete hrabať, nakladať, chodiť s prázdny fúrikom... Sám na to nestačím.“

„Dobre,“ povie Cyro a opiera šablu o strom. „Ale si nemysli, že nás uštveš!“

Kníšu sa pomaly za Gogom ako starí veterom ošlahaní námorníci. Potom trochu hrabú, trochu nakladajú.

„A treba to vôbec?“ pýta sa Miro. „Lístie by predsa chránilo zem pred zimou.“

„Povedali, že park musí byť čistý,“ odvetil rozpačito Gogo.

„Kto povedal?“

„Tí, čo mi toto kázali robiť.“

„Čistý? A toto je čo?“

Miro ukazuje hrabličkami na čosi čierne v lístí, okrúhle, zamatové a nehybné.

„Chudák krtko,“ ľutuje ho Gogo. „Ktovie, ako prišiel o život.“

„Chudák! A my z neho dostaneme náказu! Pekný si ty kvietok, Gogo. Nútiš nás do takejto roboty. Nehanbiš sa?“

Odhadzujú hrabličky a odchádzajú.

Gogo ďalej pracuje a hrba lístia rastie. Na druhý deň, keď pohrabe celý park, je taká vysoká, že aj keď Cyro vezme Miru na pleciah, ešte vždy ho tá hrba prečnieva.

„Hurá!“ vykriknú a strmo sa vrhnú do lístia ako do vody.

Lenže lístie uhýba, nohy sa doň zabárajú. Ťažko je dostať sa na samý vrch. Chlapcov to prestane baviť a Cyro povie:

„Tu si treba spraviť skryšiu!“

„Keby boli dosky,“ mudruje Miro.

„Mám nápad!“ zvolá Cyro. „Pod!“

Z balkóna Cyrovcov dovlečú dve veľké škátule. Poriadne sa natrápia, kým ich zahrabú do lístia tak, aby sa do nich dalo vojsť ako do stanov a sedieť v nich. Domov sa potom vlečú unavení a tešia sa na to, čo budú stvárať vo svojich domčekoch na druhý deň.

Bežia ta hneď po škole a najdú iba hrbu lístia, po ktorej sa naháňajú túlavé mačky. Domčeky zmizli... Zbadajú Goga ako prichádza parkom.

„Gogo,“ letí k nemu Miro, „kde sú naše domčeky?“

„Aké domčeky?“

„Tu sme ich mali. V lístí. Také veľké škátule. Kde sú?“

„Nie som tu správca,“ dvíha ruky Gogo. „Ale doobeda som videl jedného starkého. Ťahal vozík plný kartónov...“

„Kartónov?“ nechápe Cyro.

„Keď sa škatuľa zloží, je z nej hrubý kartónový papier.“

„A kde ich viezol?“ pýta sa Cyro.

Posledné dva listy z gaštanu padajú na zem. Krúčia sa, chvíľu sa zdá, že chcú plávať vo vzduchu, a potom rýchle sklznú na trávnik.

„Do zberu, kde inde,“ vraví po chvíli Miro. „Hej, Gogo! To tvoje lístie je dobré iba pre psov a mačky.“

„A pre mŕtve krty!“ kričí Cyro za odchádzajúcim Gogom.

„Lepší je sneh,“ povie Miro. „Len kedy napadne?“

„A ešte lepšia je moja nová videohra,“ zahlási Cyro. „Môžu ju hrať dvaja. Ide sa!“

Plachá modlitba za mamkino srdce

Milan Rúfus

Keby som videla

i v najskrytejšom sničku,

kde na zemi je toľko dobrých slov,

zložila by som z nich modlitbu za mamičku.

Veď ona sama je už modlitbou

Jej pohladenie,

jej úsmev i jej vráska,

sú ako modlitba, čo do nej vložil Boh.

Mama je láska.

Lebo aj Boh je láska.

Pusto by sa nám žilo bez tých dvoch

"Kde som ju videl, odkiaľ sú mi známi?"

usmial sa Stvoriteľ,

keď stvoril srdce mamy.

A vedel dobre, že nemôže byť iná.

Pretože raz aj On

jej zverí svojho Syna.

Malovaná písanka

Jedného májového večera
 nastalo v dedine s čudným ná-
 kladom. Na druhý deň bolo
 prázdne. Talo vedľa neho stál
 s normanými sedadielkami. si
 nasadol do toho, ktoré malo tvar
 husky. Keď sa v ňom krútil,
 ozvala k nemu a šepla: „Pusti
 ma na slobodu!“ celý deň uvažo-
 val o tom, čo sa mu prihodilo. Keď
 zapadlo a na nebi sa objavil
 vyklzol z a prišiel ku
 „Pusti ma!“ opäť naprosila a ve-
 sil z a čakal, čo sa stane.

DOMAĽUJ!

Ak chceš, povedala „povozim ťa.“
 si sadol, streptala a
 vzniesla sa nad zem. Polom zakrú-
 ťila nad . V ňom sa vysoko v
 ozval husí gagot. „To sú moje sestry,
 povedala „volajú ma.“ A posadla
 na zem. Vzápätí streptala a
 vzlietla smerom, odkiaľ stále znelo
 husie volanie. Na druhý deň
 neverili vlastným . Tam, kde býva-
 la , viseli len štyri . „Odleťeľa
 domov,“ povedal , ale nikto z dospe-
 lých mu neveril.

NAPÍŠAL: J. DONOVAL
NAMAĽOVALA: D. ONDREIČKOVÁ

kobolcov
krídla,
relianka,
kolobáča

nákladné
auto,
kolobáč,
Múška

VLADIMÍR FERKO

Čarodejníci a bosorky, strigy a strigôni

V tejto časti nášho seriálu o zamestnaniach slovenského ľudu sa vrátíme do pradávnej minulosti. Až do čias predveľkomoravských, lebo táto živnosť tvorila najstaršiu špecializovanú profesiu zamestnanie v dejinách ľudstva.

Boli to časy, keď ešte nebolo kňazov ani lekárov. Čarodejníci, vedomci a vedmy, vražci, bohyne, vešci, spravci, ako ich nazývali, pomáhali ľuďom prežiť v drsných dobách. Všeobecne sa verilo, že čarodejníci majú schopnosť ovplyvňovať nielen prírodné sily, ale i démonov. Od dávna dávneho veštili úspech či neúspech lovu, privolávali dážď, zahánali búrku, veštili budúcnosť novorodencov. V tých časoch považovali za čarodejníkov i pastierov, ktorí mali rôznymi praktikami zabezpečiť úžitkovosť zvereneho stáda. Čarodejníci sprevádzali človeka od narodenia po hrob.

Poznali účinky rôznych látok i liečivé zeliny, pripravovali lieky na utíšenie bolesti, ľudí i dobytka liečili nielen medikamentmi, ale i magickými úkonmi – čarami a zariekaním.

Ešte v čase mojej mladosti vedmy prevárali vodu nad hlavou zľaknutého dieťaťa. U starej bohyne Bohiničky horel v komore hromový oheň (prenesený na čary z požiaru, ktorý zapálil blesk). Bosorky ešte vyhrabávali ľudské kosti na cintorínoch, ktoré nesmeli chýbať v pohodenom batôžku, keď chceli na niekoho „hodiť ostudy“, zlú kožnú chorobu, ktorú iba ony vedeli vyliečiť.

Čarodejnice nielen liečili a pomáhali, ale aj škodili, keď za dobrý „bakšiš“ namiešali jed tomu, koho chceli odpratať zo sveta. Nečudo, že svetská i cirkevná moc ich začala prenasledovať. Prvú čarodejnicu upálili v Uhorsku roku 1565, poslednú roku 1756. Za ten čas sa ich pred súd dostalo 554. Bez-

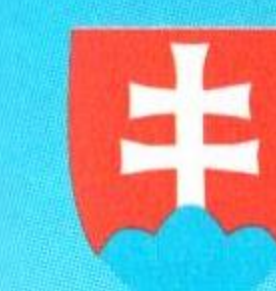
mála dvesto bosoriek a bosorákov odsúdili na upálenie alebo sťatie, o osude ostatných obvinených niet správ. Iba z Trenčína (roky 1716–1747) je známych 17 bosoráckych pravôt, po ktorých upálili osem žien.

Lebo bosoráctvu sa venovali najmä ženy.

Keď som písal knihu *Láska na Slovensku* (asi pred 15 rokmi), dozvedel som sa, že v Drietome pri Trenčíne ešte pôsobí jedna bosorka. Chcel som sa čo-to dozvedieť o čarovaní, najmä o tom, ako možno dievčaťu pričarovať ženícha a mládencovi nevestu. Táto (vtedy) azda posledná bosorka to nemala ľahké, jej vnučky sa už hanbili, že si takto nečestne privyrába, a zakazovali jej to. Napokon súhlasila, že mi o bosorovaní niečo porozpráva s podmienkou, že jej pomôžem zasiať hrach. Statočne som v záhrade pracoval, sem-tam mi aj niečo povedala, ale fotografovaniu sa zjavne chcela vyhnúť. Nečakane som stlačil spúšť, cvaknutie počula. Ako fúria sa na mňa rútila s motykou, zachránil ma iba útek a skok cez plot. Fotografia sa do knihy predsa len dostala.

Vtedy som si naozaj myslel, že je to posledná bosorka, ale mýlil som sa. Po páde komunizmu sa priam vyrojili vedmy, čarodejnice, jasnovidci, zázrační liečitelia, astrologovia, veštkyne. Lákajú, hlúpymi horoskopmi zanešvárujú noviny, lovia svoju korisť. Novodobí čarodejníci už majú máločo spoločné s tými dávnymi či so statočnými babkami-zelinkárkami, ktoré ešte kde-tu dožívajú na našich kolešniach a lazoch. Súčasní mágovia sú zväčša podvodníci, zneužívajú staré „remeslo“ s patinou tajomnosti, najmä však dôverčivosť, poverčivosť, ale i hlúposť ľudí.

Sú to príživníci, zďaleka sa im vyhnite!

Kráľovná čarodejnic

V stredoveku bolo čarodejníctvo veľmi rozšírené. Utiekali sa k nemu nielen ženy z ľudu, ale i šľachtické a grófký. Jednou z nich bola v 17. storočí Anna Rozina Listiusová, manželka palatína Stanislava Turzu. Nebola to čarodejnica, ktorá by sa týmto remeslom bola živila, prepadla mu skôr ako vášni. Nazdávala sa, že práve čarodejnícke spolčenie sa s diablom dáva človeku nadprirodzenú moc.

Na dvore šintavského vodného hradu, ktorý bol jej hlavným sídlom, zhromaždila čarodejnice zo širšieho okolia a čert vie, čo tam vystrájali. Práve preto si vyslúžila prezývku – kráľovná čarodejnic.

Grófka Listiusová spôsobom svojho života pripomína Alžbetu Bátoriovú, krvavú grófkú z Čachtíc. Čarovala a vraždila i v hlohovskom kaštieli, na seredskom majeri, v Nových Zámkoch i na majetku v Pustých Úľanoch. V čarodejníckom ošiali sa dopúšťala mnohých ukrutností na služobníctve, zavraždila dvoch mužov a desať žien.

Tak ako „čachtická pani“, aj ona sa napokon dostala pred súd, ktorý ju odsúdil na stratu hlavy a majetkov.

Majetky jej však nevzali, poprava sa nekonala, lebo kráľ Ferdinand III. vrahyni, kráľovnej čarodejnic, v marci 1638 udelil milosť.

Najkrajší príbeh

Milí kamaráti! Nadišiel deň, na ktorý som tak túžobne čakala. Pravdaže mi bolo za kamarátmi z útulku smutno. Vedela som však, že ma čaká veľa nových prekvapení a dobrodružstiev. Moju novú pani, pani Martu, priviedli do útulku u jovia ošetrovateľa. Páčila som sa jej najviac zo všetkých.

„Takéhoto milého strapatého psíka by som veru dlho hľadala. Môžem si ho vziať?“

Pán ošetrovateľ bol v rozpakoch. Príliš si na mňa v útulku zvykli. Keď sa však dozvedeli, že pani Marta si ma odvezie do svojho domčeka a tam sa budem od rána do večera hrať s jej synčekom, nakoniec povolili. Od radosťi som vyskočila pani Marte do náručia a chvostikom som vrtela, ako najrýchlejšie som vládala. Obzrela som sa ku klietkam, kde bývali moji kamaráti. Tinka s Finkou – dve roztomilé činčilky mi mávali chvostíkmi, kamarátka líštička prskala od dojatia a papagáj Eugen recitoval smutnú báseň na rozlúčku. Spomenula som si vtedy, ako ma sem priviezli. Bola som ešte malé šteniatko, keď ma našli pod schodami panelového domu. V útulku som však vyrástla a spoznala som tu veľa detí s dobrým srdiečkom.

Rozlúčila som sa so všetkými a moja nová pani ma usadila na zadnom sedadle svojho auta. Na dvere útulku som už ani nepozrela, aby som od žiaľu nezačala kňučať.

Cesta ubiehala rýchlo, za oknom auta sa striedali polia a domčeky. Smutne som hľadela ponad rameno pani Marty na cestu.

V jednej chvíli, práve keď sme prechádzali cez koľajnice, zbadala som na pražcoch učupeného tvorčeka. Natiahla som krk, zbystrila sluch. Nedalo mi, aby som vodičku neupozornila na svoj objav dôležitým štekotom.

Čo ak to zvieratko potrebuje pomoc, čo ak nemôže volať?

„Čo sa stalo?“ zaujímala sa moja nová pani. „Chceš ísť von?“ usmiala sa, zastavila na krajnici a otvorila mi dvere. Viac mi nebolo treba. Viedla som ju priamo na koľajnice.

„Sto brokov do kožucha! Veď je to psík! A má poranené bruško!“ zaslala pani Marta. Aké však bolo jej prekvapenie, keď ho zodvihla do náručia. Nechcela veriť vlastným očiam:

„Veď ten psík ti je podobný

Ilustroval

VLADIMÍR MACHAJ

ako vajce vajcu. Vy ste úplne rovnakí. Je to vôbec možné?“ Psíka, pardón, psiu dámu si pritúlila, pohladkala ma po strapatej štici a už sme si vykráčovali k autu.

Tak som si našla na koľajniciach novú kamarátku Nelku a spoločne sme sa tešili na nový domov. Nelka mi po ceste rozprávala, ako ju chlapci z dediny naháňali na motorkách a hádzali za ňou palice. Bola som veľmi rada, že teraz cestuje s nami, potisla

som sa k nej bližšie a tvrdo sme zaspali.

Zobudili sme sa v hotovej rozprávke. Dom pani Marty bol plný zvieratiek. Bolo ich tu hádam viac ako v našom útulku. Opatrne sme s Nelkou vylietli z auta.

Hneď pri bráničke nás privítali dva kone. Pohodne oberali zo stromu plané jablká. Zbadala som zajačiky, ktoré sa o ohrádku delili s vodnou vydrou. Tá si na dvore žila ako kráľovná – mala dokonca vlastný bazén.

Neviem presne, koľko tam bolo rôznofarebných vtákov a vtáčikov. Veľká voliéra ukrývala pod svojou strechou hádam desať anduliek, korelu a malú austrálsku zebričku Julku. Rýchlo sme sa skamarátili.

Á, tuším som zabudla na ovečku Stelu, ktorá strážila dom pred nevítanými hosťami. Nie že by nemali strážneho psíka. Starý, veľký a najmä tučný Edy bol však neuveriteľne lenivý. Ani fúzom nepohol, keď nás zbadal. Veru sme

s Nelkou nelenili a hneď sme sa mu nasťahovali do budy.

Postupne sme sa zoznámili so všetkými obyvateľmi veľkého domu pani Marty. Mala dve mačičky a jašterku Terku, rybičky a papagája Kája. Mala však aj Majka a ten sa mi páčil najviac. Majko nebol zvieratko, ale šesťročný chlapček, ktorý mi hneď padol do oka. O pár dní sa z nás stala nerozlučná dvojica. Škoda len, že som mu nemohla porozprávať o deťoch v útulku a o našich dobrodružstvách. Majko sa o zvieratká vzorne staral a mal ich rád. Zajačikom dával čatelinu, mrkvičku, vtáčikom proso a Edyho nešportová postava bola výsledkom Majkových piškót, čo mu nosil k búde. Edy nemusel robiť nič, iba prežívať. Majko mal rád všetkých svojich zverencov, ale ja som bola jeho najmilšia strapatá potvorka. Pripravíme pani Marte ešte nejedno prekvapenie. Veru, cítim to na konci chvosta. Ale to už bude iný príbeh... hav!

Vy, kamaráti, istotne viete, ako sa k zvieratkám správať. Viete, ako im pomôcť, keď sú nešťastné a určite sa o svojich malých kamarátov dobre staráte. Ja som mala to šťastie, že som sa dostala k láskavej pani Marte, do dobrých rúk malého Majka a medzi svojich zvieracích kamarátov. Často však spomínam na zvieratká v útulku. Ak sa vám môj posledný príbeh páčil, napíšte nám, alebo nakreslite na známu adresu: Slniečko, P. O. BOX 307, 810 00 Bratislava. Viete, prečo bol tento príbeh najkrajší?

Vaša malá kamarátka *Sindy*

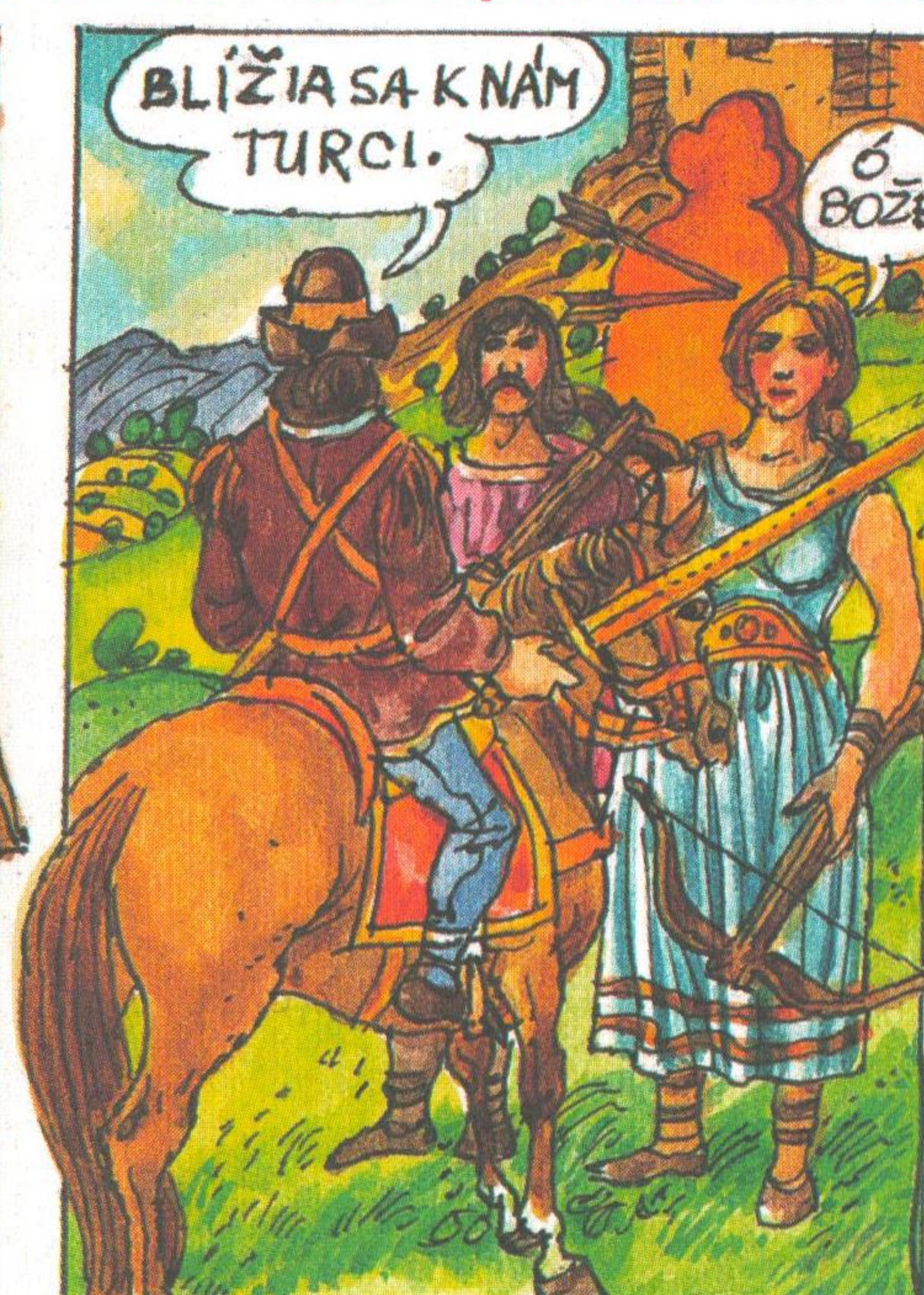

POVEŠŤ O UHROVSKEJ HRADNEJ PANEJ

Pán Uhrovského hradu bol široko-d'aleko vychýrený strelec. A predsa sa našiel niekto, kto zo samostrelu-kuše strieľal ešte lepšie než on. Bola to jeho mladá žena...

ZAS SI LEPŠIA AKO JA.

BLÍŽIA SA K NÁM TURCI.

Ó BOŽE!

PORAZÍME ICH A VRÁTÍME SA SPÄŤ.

Dokázala to neraz na poľovačke, alebo v streľbe na terč.

V tom čase plienili našu krásnu krajinu tureckí votrelci.

Hradný pán sa rozhodol postaviť Turkom na odpor.

HRAD ZOSTAL BEZ MUŽOV.

ČO BUDEME ROBIŤ BEZ MUŽOV.

KEBY PRIŠLI TURCI, ZAMORDUJÚ NÁS.

Turci už boli poschovávaní v blízkosti hradu.

Po odchode mužov, zavládol na hrade strach.

BABY, VZDAJTE SA! INAK VYLOMÍME BRÁNU!

TO JE TVOJ KONIEC!

Veliteľ Turkov to tušil a začal sa vyhrážať.

Vtedy hradná pani ukázala svoje strelecké umenie.

V MENE A LAHA DOBYTE HRAD!

PRILEPTE SI FÚZY A BRADY!

Ó, ALAH... KREŠŤANSKÍ BOJOVNÍCI. UTEKAJME!

Ešte pred smrťou prikázal dobyť hrad.

Lenže hradná pani sa nezľakla a použila lešť.

Turci sadli panej na lep a hrad bol zachránený.

Utekli Turci spod Uhrovského hradu a viac sa do uhrovskej doliny nevrátili. Do smrti sa nedozvedeli, že ich porazila odvaha a dôvtip uhrovskej hradnej panej.

Uspávanka pre trpaslíka

Bol raz jeden trpaslík.

Nebol to hocijaký trpaslík, ale Záhradný Sadrový Vymalovaný Trpaslík. Stál v záhone kvetov a cítil sa ako v siedmom nebi. Kvetky rozvoniavali a trpaslíkovi sa od spokojnosti natriasal zvonček na konci čapice.

Stál tam naširoko rozkročený ako námorný kapitán na svojom parníku.

Vypínal sa a cítil sa ako výstavný kus. Všetci si ho aj všetci okoloidúci všímali.

„Aha, mami, trpaslík!“ kričali deti, ktoré už vedeli povedať „r“. A tie, čo to ešte nevedeli, volali:

„Aha, mami, tdpaslík!“

Verte či neverte, niektoré deti sa vďaka tomu naučili vysloviť „r“. Ale to je vedľajšie. Dôležitý je trpaslík.

Do záhrady ho posadili na jar.

Pred trpaslíkom sa diali divy: kvety rástli, akoby ich bol šibal čarovným prútičkom.

Prišlo leto a záhrada bola plná kvetov. Trpaslík sa tešil, potom však zosmutnel.

„Všetko rastie, len ja nemám šťastie! Som stále taký, akého ma sem dali. Nevyrástol som ani o centimetrik.“

Letel okolo jeden múdry motýľ. Povedal trpaslíkovi:

„Máš tú najlepšiu trpasličiu veľkosť. Keby si bol menší – bol by si piadimužík. Keby si bol väčší – bol by si škriatok. Chcel by si byť škriatkom?“

Br, to slovo sa trpaslíkovi vôbec nepáčilo. Bolo také škr... škrtivé.

O niekoľko dní mu však zasa čosi sadlo na nos. Komár. A hneď doňho začal pichať:

„Si živý – a či neduživý?“

A pich mu do sadrového nosa.

Au! Ale si dal! Pichadlo sa mu ohlo a komár s pískaním odletel.

K trpaslíkovi doliehali jeho nadávky:

„Neduživec neduživý, komára to neuživí!“

Trpaslík zosmutnel. Vari naozaj nežije?

Pohnúť z miesta sa nemôže, poškrabať na čele sa nevie, zabafkať z fajky si nesmie.

Aký smutný je ten život – sadrový.

Aj kvetiny zo záhrady sa pomaly strácali. Lupienok po lupienku z nich opadával, hlavičky im ovisali. Až tam jedného dňa ostali iba vážne a smútočné chryzantémy.

„Prečo je všade toľko smútku?“ spýtal sa trpaslík nahlas.

„To nie je smútok, to je jeseň,“ začvirikal vrabec a pristál mu na fajke. „Zlé časy sa blížia, panáčik!“ povedal skúsene. „Mne môžeš veriť, už som niečo v živote preskákaval.“

„Jeseň je krásna,“ pricupkala k nim záhradná žabka. „Kamienky sú ešte teplé od slniečka. Horšie to bude v zime, keď napadne sneh.“

Ilustrovala

EUBA KONČEKOVÁ-VESELÁ

„Vtedy je najlepšie niekam zaliezť a všetko prespať,“ spustil sa k nim na pavučine pavúk a začal omotávať trpaslíka do svojej priadze.

„A ako sa všetko prespí?“ zaujímal sa trpaslík.

„Jednoducho. Zatvoríš oči a spíš. A snívajú sa ti krásne sny,“ vysvetľovala žabka.

Trpaslík chcel zatvoriť oči, ale nedalo sa mu. Mal ich namaľované, doširoka otvorené.

„Mne sa nedá spať!“ zarmútil sa.

„Hm, nedá?“ zadunel hlboký hlas nad ním. Patril košatému orechu. „Všetko sa dá, všetko sa dá...“

A spustil trpaslíkovi dva suché orechové listy z koruny. Pristáli mu na tvári a zakryli obe oči ako teplé dlane.

„A ja ti do spánku zasievam uspávanku,“ zašumel orech a spustil.

A kto by bol zvedavý na tú uspávanku, tu je:

**Všetko sa dá, všetko sa dá,
jesenný list z výšky padá.
Očká vám hneď zakryje.
Ach, ten spánok sladký je!**

„Nám sa ešte stále nechce spať!“ ozýva sa večer z detských hrdielok. Daniel Hevier má na tento problém liek – buvirozprávky, ktoré mu po svete pomáha roznášať panáčik BUVIK. A ten býva vo vydavateľstve, ktoré sa volá presne ako on. Prednôvnom v ňom vyšla už tretia knižka uspávaniek *Nám sa ešte stále nechce spať.*

Kto číta nosom

Ryby nemajú ktovieaký zrak, zato majú vynikajúci čuch. Vo vode dokážu zaňuchať, čo sa deje. Voda im donesie všetky klebety. Lososy vedia nájsť cestu do svojej rodnej rieky, hoci je stovky kilometrov vzdialená od oceána, do ktorého v detstve vyplávali. Vedia to aj rybičky v akváriu. Stalo sa, že v jednom akváriu zabudli vypnúť ohrievanie a rybičky od tepla uhynuli. Keď vodu z toho akvária preliali do iného, rybky v ňom začali splašene plávať. Voda im priniesla informáciu o tragédii.

Májový dážď padá - zlato padá
Ak padá sneh v máji, bude hodne trávny

Tulipán nie je pán,
ktorý sa túli

Tulipán je slovo perzského pôvodu a značí turban. V Perzii pestovali tulipány už pred tisíc rokmi, teda dávno predtým, než prvý „turban“ vypestovali v Holandsku, krajine tulipánov.

Otázka pre modlivku zelenú

Na potulkách po južnom Slovensku som stretla našu chránenú modlivku. Podobná veľkej zelenej kobylke bez pohnutia sedela na konárik. Veľké predné nohy mala zložené, ako keby sa bola modlila. Spýtala som sa:

„Prečo máš také veľké oči?“

„Aby som dobre videla, keď okolo mňa preletí chrobák alebo mucha.“

„Prečo máš také dlhé a zopnuté ruky? (Prepáč, nohy!)“

„Aby som mohla korisť chytrou schmatnúť a zaseknúť. Ako keď sa zatvorí skladací nožík.“

„Prečo hovoria o tebe, že si neľútostný dravec?“

„Lebo niekedy zožeriem samčeka.“

„Prečo?“

„Keď svadba trvá prídlho a nablízku nie je nič na zjedenie... som predsa dravec!“

„Nie je to neprijemné, že máš takú zlú povesť?“

„Nie, pre mňa je najdôležitejšie, aby som bola silná. Musím zniesť vajíčka na bezpečné miesto, lebo v potomstve pokračuje môj život.“

Nuž, iný kraj, iný mrav!

Kto dostane knihu?

Správna odpoveď na otázku z 3. čísla Slniečka znie: Úchytky s prísavkami na bezpečné prenášanie sklenených tabúľ „odkukali“ ľudia od chobotníc. Knižku o motýľoch, ktorú venovalo vydavateľstvo Mladé letá, dostane Janka Mikésková zo Starej Turej. Ďalšia knižka z vydavateľstva Mladé letá čaká na jedného z vyžrebovaných, ktorý nám napíše, čo je to medokýš.

Strašiakov sen

IMRICH BARIAK

Uprostred lán zrelých makovic driemal strašiak. Na hlave mal starý kloúk, pod bradou sa mu ligotal zvonček. Tým zvončekom strašiak strašil strapaté vrabčičky, keď prileteli vyzobávať z makovic sladké zrníčka.

No práve – vrabčičky! Bol ich plný lán. Bezočivo sa hašterili a napchávali, až im baculateli brušká.

Strašiak driemal, blažene sa usmieval...

Viete, o čom sa mu snívalo?

O lán zrelých makovic, uprostred ktorého nebojácne straší strapaté vrabčičky. Nadarmo ho hladoši prosíkajú – čvirik! Nedopraje im ani jedno makové zrníčko.

Chudák strašiak, ponorený v driemotách netušil, že vrabčičky už stihli vyzobať z makovic tie najchutnejšie zrníčka. Nepočul, ako sa mu posmievať.

To vám bol ochranca lánu! Takmer na zaplakanie.

Keby boli vrabčičky chceli, aj zvonček by mu boli uchmatli. Ale tí nezbedníci – čvirik! – tí sa iba o makovice starali.

A zrnká zobali.

A šuchorili perie.

Polpacientka

Jozef Pavlovič

Poltopánka bola chorá,
poslali sme po doktora.

„Vyplaz jazyk!“ doktor riekne.
Vyplazila veľmi pekne.

Ihneď doktor chybu našiel:
„Čierny topánkový kašeľ.“

Keďže ju ten kašeľ dusí,
pod posteľou ležať musí.

Melódia

Jozef Pavlovič

Zo zásuvky do rádia
vošla milá melódia.

Tak sa hnala zo zásuvky,
že zabudla na prezuvky.

Hravo si však poradila,
vošla bosá do rádia.

Okno je oko

Jozef Pavlovič

Po kom, kvietky,
po kom
pozerá dom okom?

Po vás, kvietky,
po vás,
požíva vás
do váz!

Ján Uličiansky Tika Taka IX. ČASŤ

ilustrovala
Martina Matlovičová

V noci sa do radničnej veže vlúpal Tóno Maska a jeho kumpán Tučný Dodo. Bolo im jasné, po čo do veže prišli: chceli sa znovu zmocniť Tika Taka a jeho zázračných hodínok. Bláznivý papagáj Pino ich v tme veže riadne vystrašil. Začala sa veľká naháňačka a vankúšová vojna. Tikovi Takovi, Kristínke i papagájovi Pinovi sa nakoniec podarilo z veže ujsť a zamknúť Tučného Doda a Tóna Masku do väzenia. Ráno tak čakalo na pána starostu a členov mestskej rady nemilé prekvapenie. Vo veži medzi hračkami a cukríkmi spali namiesto chlapca s hodinkami Tóno Maska a Dodo.

☉
V ten deň boli všeobecné prázdniny. Zastal čas. Nikto sa nikam nemusel ponáhľať. Každý mal čas na všetko.

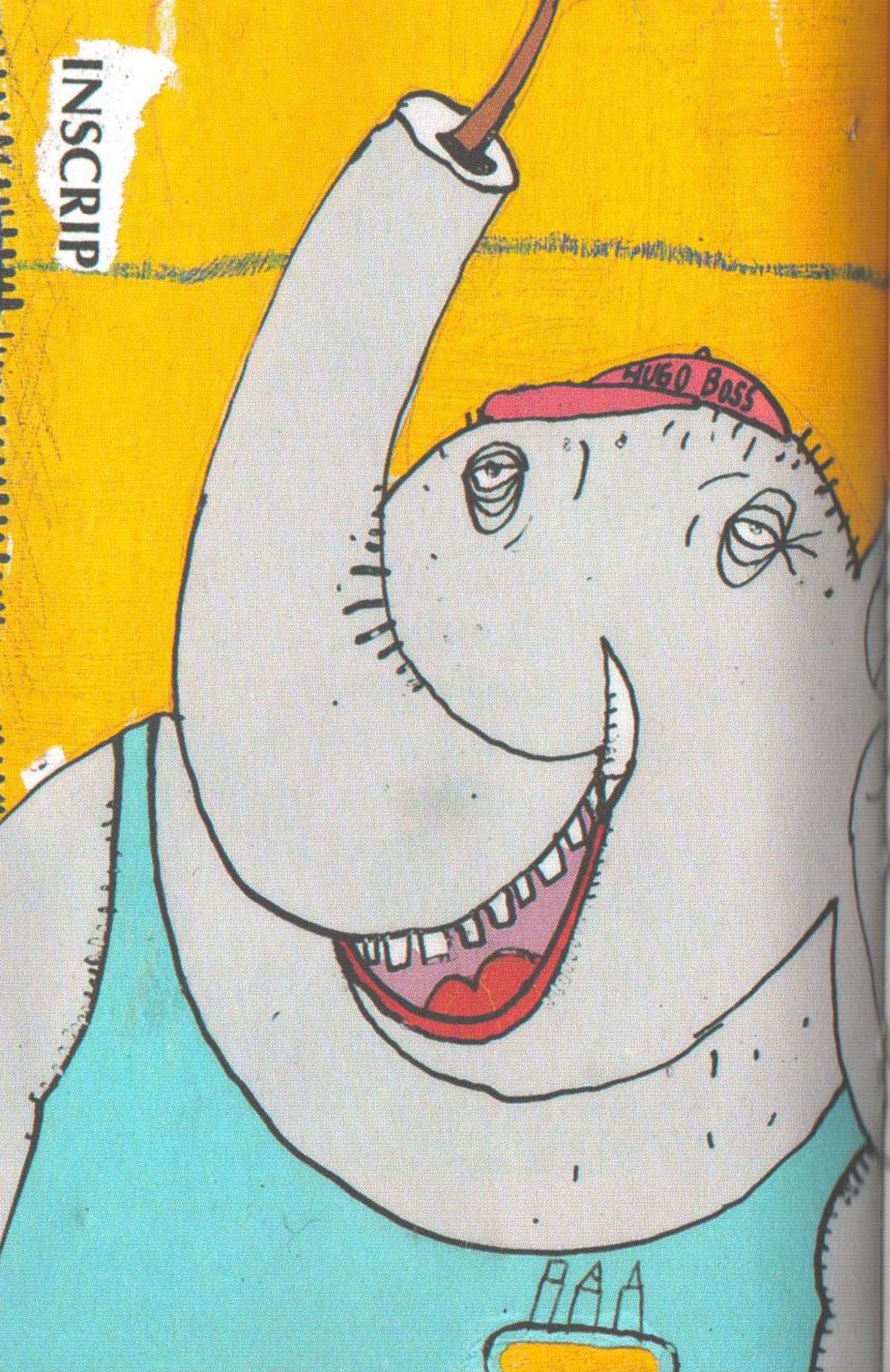
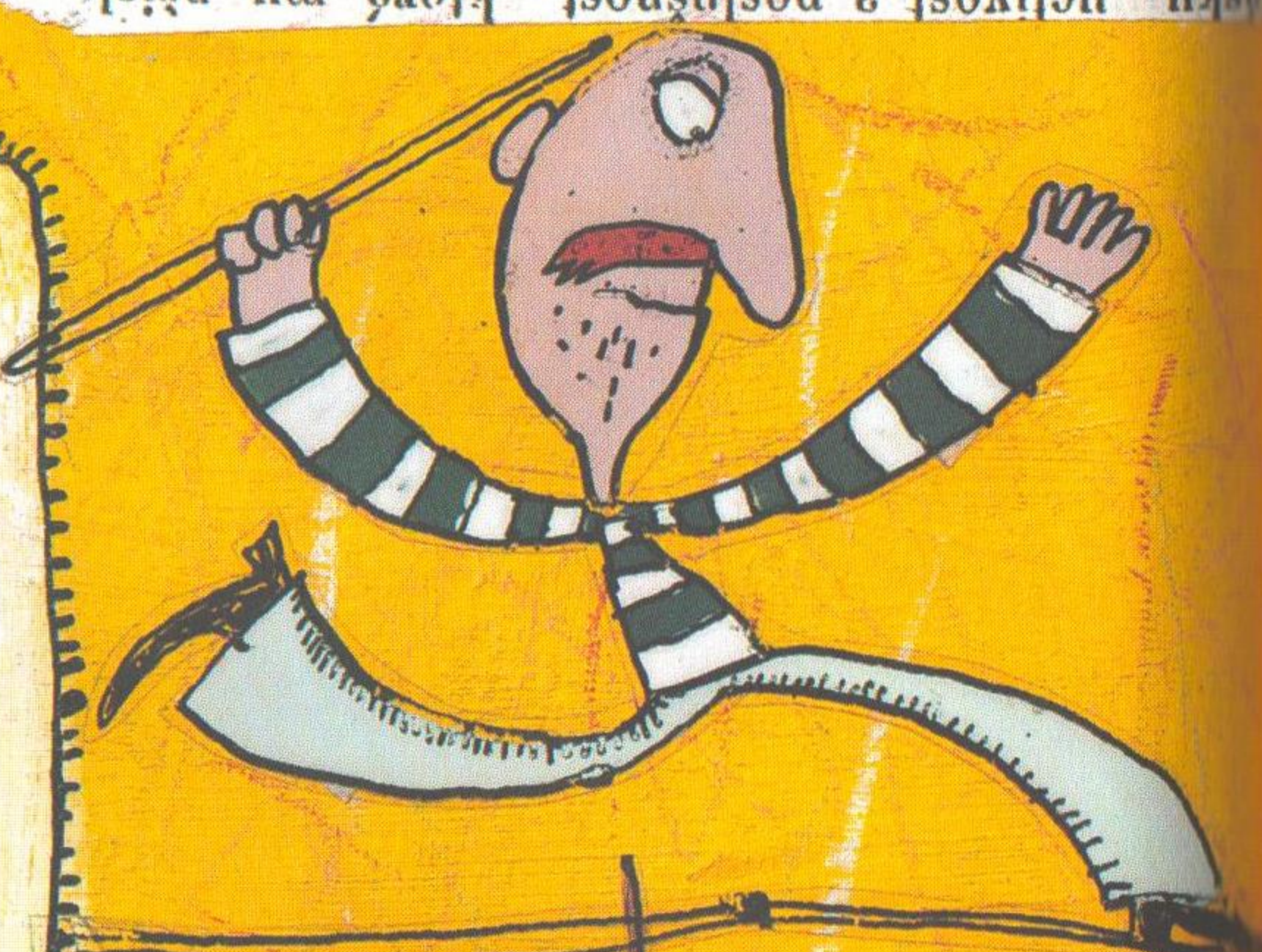
„Vieš čo, Tik? Poďme sa ešte pozrieť na ten chodník, kde som nakreslená!“ poprosila Kristínka.

Od skorého rána sa prechádzali po meste a nevedeli sa vy-
naďávať! Všade bolo plno usmievaťých ľudí! Každý si všimal veci okolo seba.

☉
Na Dúhovej ulici bolo rušno.

„Aké zaujímavé kresby, po-zo-ru-hod-né!“
„Je tu vlastne zachytené celé mesto!“
„Vidíte nášho poštára na lietajúcom bicykli?“
„Ten kominár mi včera priniesol šťastie!“ tvrdila jedna stará pani a druhá jej ukazovala ďalší obrázok:
„Dnes som si kúpila takú istú mačku vo vreci!“
„Aká radosť chodiť po maľovanom chodníku!“
Tik Tak a Kristínka sa zastavili pri maliarovi Rafaelovi.

„Nakreslil si veľa nových obrázkov, Rafael, a každému sa páčia.“
„Každému sa páčia, lebo sú veselé,“ dodala Kristínka. Rafael sa usmieval:
„Dnešný deň si zapíšem bielou kriedou do komína! Kniha návštev je už zapísaná!“

☉
Potom išli deti na Okružle námestie. Pretlačili sa cez obrovský dav ľudí až tam, kde sa pripravoval na svoje vystúpenie Hugo Tréma.

Keď zbadal Tika Taka, veselo naň zvolal:
„Predstav si, Tik! Všetky lístky do cirkusu sú vypredané! A tie sú pre vás!“

Tik Tak a Kristínka si sadli do prvej lôže a videli vystúpenie šikovnej opice, čo perfektne vedela malú násobilku, bieloho slona na kolieskových korčuliach i kúsky povrazolezcu Huga Trému.

Aby si zapamätal ten veľký deň všeobecných prázdnin, urobil si na povraze uzlík.

Ale nebojte sa! Nespadol!

☉
V Sále slávikov spieval Pavol Nôtil a deti spievali s ním:

Sniečko sa neбом guľa iba preto, že je guľa. Je to lopta všetkých detí je to lopta, ktorá svieti.

Takto im prešiel celý deň.

„Tik Tak, pôjdeme ešte niekam?“ opýtala sa Kristínka. Bola z toho všetkého už unavená.

„Môžeme sa ísť pozrieť do najmenšieho domčeka v meste.“
„Čo tam budeme robiť?“
Tik Tak sa záhadne usmial:
„Dostaneme tortu a spočítame babkiných vnukov.“
„Koľko ich bude?“ prevapila sa Kristínka.
„Dvanásť alebo trinásť.“
Kristínka nechápala.
„A keď ich bude dvanásť?“
„Nič sa nestane.“
„A ten trinásť?“
Tik Tak povedal:
„Keď príde trinásť, od radosti sa pohne orloj na veži.“
Kristínka sa rozosmiala:
„Ako to vieš?“
„Som Tik Tak,“ povedal chlapec s hodinkami na krku.
Vtom sa ozvalo odbíjanie vežových hodín.

BIM
BIM
BIM
BIM
BIM
BIM
BIM
BIM

Starostova dcéra Kristínka natešene zvyškla a hodila sa Tikovi Takovi okolo krku:
„Orloj! Orloj sa konečne pohol! Odbilo sedem?! Musím ísť rýchlo domov, Tik Tak. Bude tma. Ale príď ešte niekedy k nám. Dnes bolo v našom meste tak pekne. Oveľa krajšie, ako keď si sama púšťam z veže motýľa.“

Kristínka sa vrátila domov a Tik Tak... Tik Tak odišiel. Možno sa zasa objaví v meste, kde si ľudia nenájdu na nič čas.

☉
Každý deň sa končí večerom.

Tým vám chcem iba pripomenúť, aké je to pekné. Aké je to nádherné, keď sa deň končí večerom.

A večerom sa končí aj moje rozprávanie.

(Koniec.)

EFG

arité intégrée

Découvrez pour 50 % par période en permanence des 4 annés

VYPI MLIEKO, VYHRAJ LEGO!

Tvoja LEGO[®] SÚŤAŽ pokračuje! Zbieraj ďalej červeno označené rohy z malých LEGO[®] mliek. Keď ich nazbieraš 5, vlož ich do obálky a pošli na adresu: LEGO[®] SÚŤAŽ, P.O. BOX 80, 832 33 Bratislava 3. Čo môžeš vyhrať? Zájazd do LEGOLANDU, stavebnice LEGO[®], ruksaky, trička, šiltovky. A nezabudni – mliečko je veľmi zdravé.

LOSOVANIE:

15. 6. 1999

16. 9. 1999

15. 12. 1999

Krtiška
mliekařen

LEGO

Tetra Pak
Viac než obal!

Blížšie informácie o súťaži žiadajte na adrese LEGO[®] SÚŤAŽ, P.O. BOX 80, 832 33 Bratislava 3, obálku označte heslom ŠTATUT.

LEGO[®]
SÚŤAŽ '99
POKRACUJE

Matka príroda

Príroda je naša matka,
tak to je a bude skrátka.
Samý stromček, samý kvet,
takej krásy inde niet.

Slniečko, no to je krásna!
Ako rosa trblieta sa.
Keď sa slnko usmeje,
hneď tu všetkým lepšie je.

Človek, veď si múdry tvor,
otvor srdce, pozri doň!
Príroda je krehká krásna,
ublížiš jej, odpláca sa!

LUKÁŠ MICHALOVÝCH,
ZŠ Kuchyňa

Kvietok mamičke nakreslil
Miško Bortlík z Bratislavy

Slniečk

umelecký mesačník pre žiakov 1.-5. ročníka ZŠ.

Vydáva Národné literárne centrum, Nám. SNP 12, 810 00 Bratislava.

Adresa redakcie: P. O. BOX 307, 810 00 Bratislava.
Telefón 07/59 21 41 62

Šéfredaktor **ONDREJ SLIACKY**
Zástupkyňa šéfredaktora **Lubica Kepštová**
Grafická a výtvarná úprava **Viera Fabianová**
Jazyková redakcia **Ján Kačala**

Tlačí Slovenská Grafia, a. s., Bratislava-Krasňany.
Rozširuje firma ARES, s. r. o., Baňselova 4, 821 04 Bratislava,
t. č. 07/43 41 46 65 a Prvá novinová spoločnosť, a. s., ob-
jednávky prijíma obchodné stredisko Prvej novej spoloč-
nosti v sídlach okresov a regionálne stredisko PNS (Brati-
slava, Trnava, Nitra, B. Bystrica, Žilina, Košice, Poprad).
Objednávky do zahraničia vybavuje PNS, a. s., Záhradníč-
cka 151, 820 05 Bratislava.
Vychádza každý mesiac okrem júla a augusta. Cena jedného
výtlačku je 10 Sk, ročné predplatné 100 Sk. Nevyžiadané ru-
kopisy redakcia nevracia.

Obálku nakreslila Luba Končeková-Veselá

AGROMILK
AKČIOVÁ SPOLOČNOSŤ
NITRA

Danko a karneval

Blížil sa detský karneval. Všetky deti chceli vyhrať súťaž o najkrajšiu masku a preto sa pri príprave kostýmov veľmi snažili. Iba Katka si stále nevedela vybrať, čím by na karnevale chcela byť. Už si začínala myslieť, že tam vôbec nepôjde, keď tu zrazu pred ňou stál malý tvarohový chlapček **Danko**. „Nebud' taká smutná, ja som ti prišiel pomôcť“, povedal chlapček a mávnutím čarovnej paličky sa ocitli v zázračnom mliečnom zámku. Katka s úžasom pozorovala rytierov v tvarohovom brnení, jogurtového šaša s ovocnými zvončekami, smotanové víly s vanilkovými venčekmi a nádhernú mliečnu kráľovnú. Neskôr, keď už boli znovu v Katkinej izbičke, sa **Danko** spýtal: „Vieš už čím budeš na karnevale?“ „Áno, mliečnou kráľovnou, ale dnes som už taká unavená, že do zajtra si kostým nestihnem určite pripraviť.“ Chlapček jej dal niekoľko téglíkov tvarohovej dobroty **Danko** s rôznymi príchuťami. „To ťa posilní“, povedal a zmizol.

Katke všetky tie dobroty veľmi chutili a s každou lyžičkou cítila, ako sa jej znovu vracia sila. Na karnevale vyhrala prvú cenu maska mliečnej kráľovnej. Katka bola taká šťastná, že po celý čas veselo tancovala. Keď sa jej kamarátky pýtali, odkiaľ má toľko sily, tak im s úsmevom prezradila tajomstvo tvarohovej dobroty **Danko**.

Deti, pošlite kresbu vášho najkrajšieho zážitku z detského karnevalu spolu so 4 viečkami vašej obľúbenej tvarohovej dobroty **Danko** na adresu: **Agromilk, a.s. • P.O. Box 23 C 950 22 Nitra**. Tie najkrajšie kresby **Danko** odmení zaujímavými cenami.

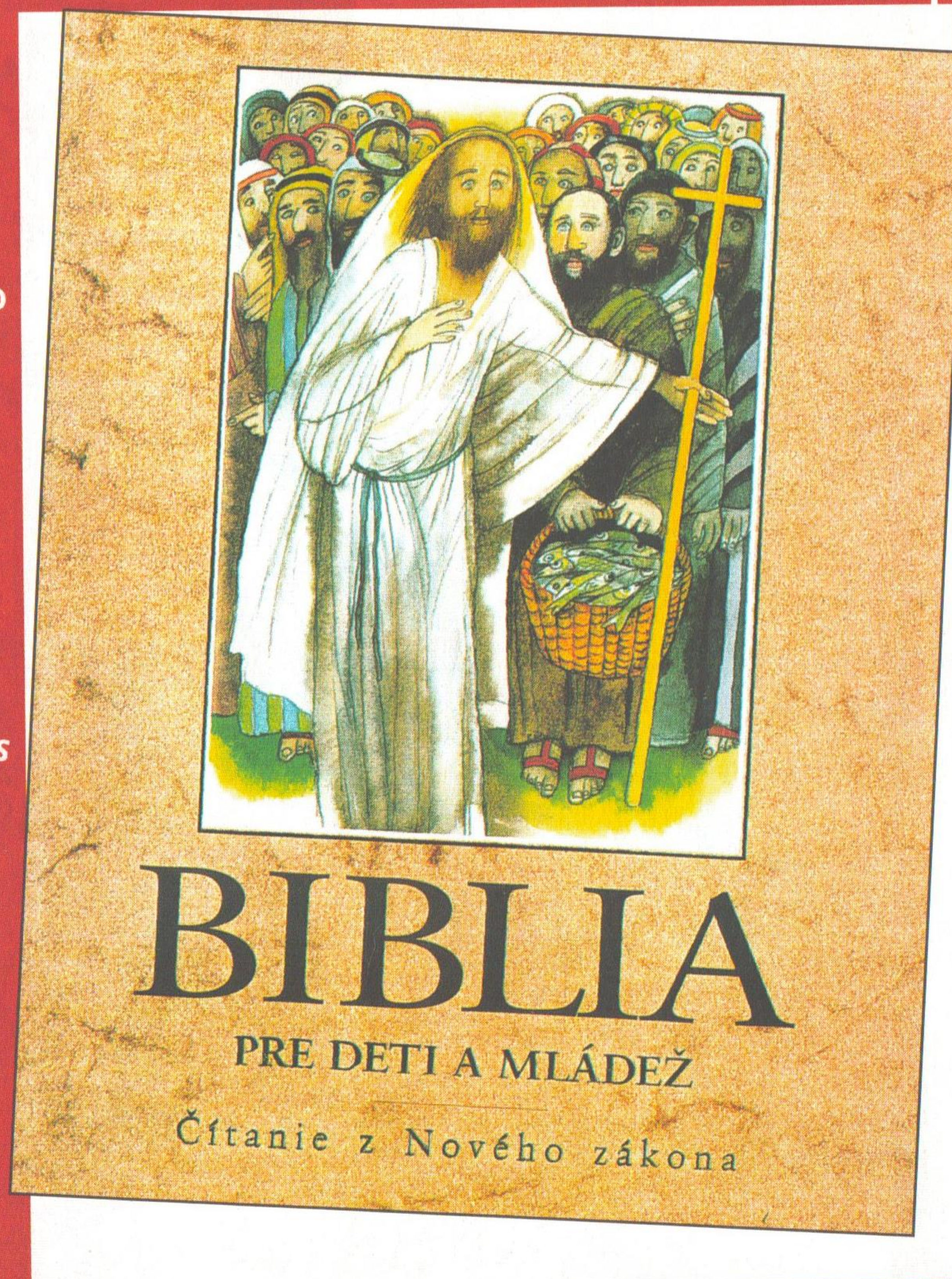

Poviem ti

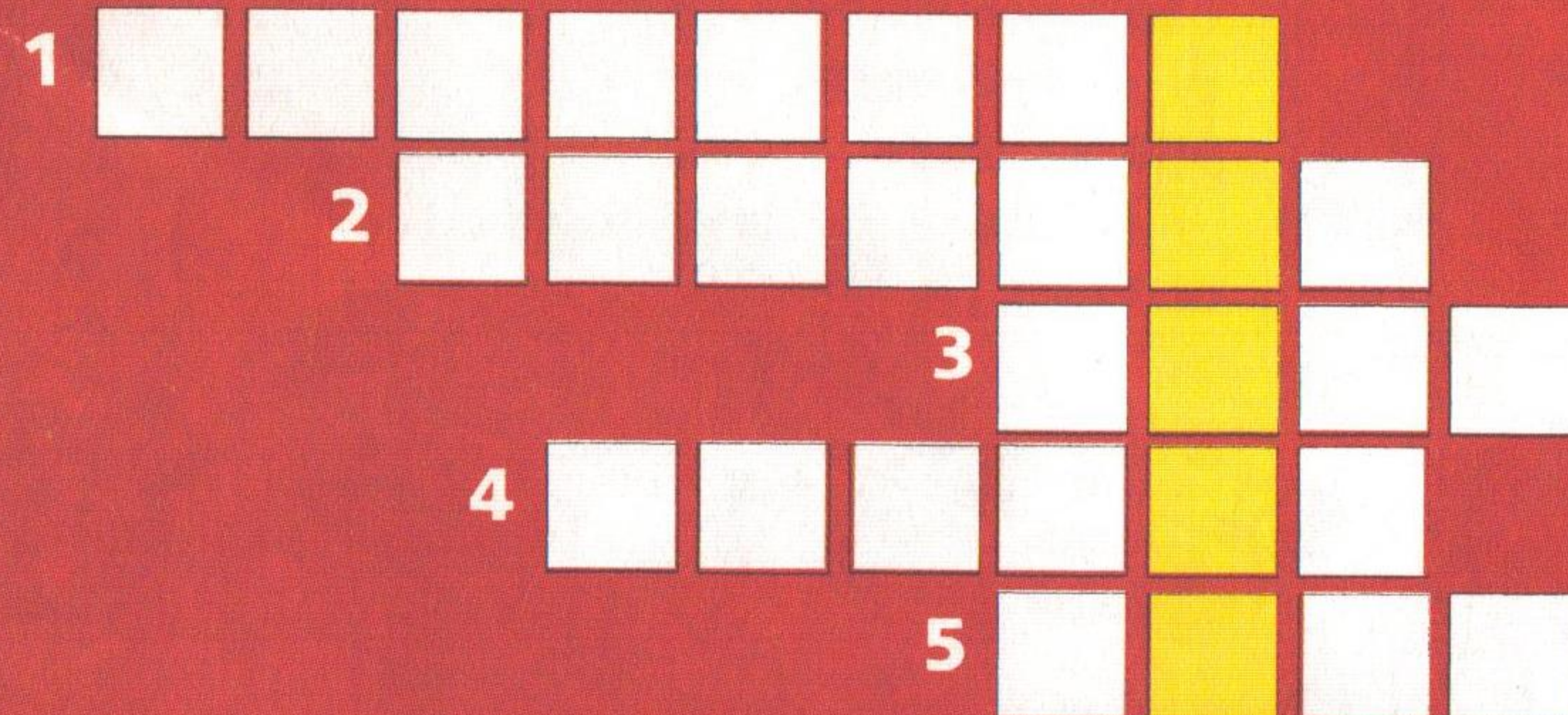
O PEKNEJ KNIŽKE...

Jednou z najkrajších kníh, ktoré v ostatnom čase vzbudili pozornosť, bola BIBLIA PRE DETI A MLÁDEŽ - Čítanie zo Starého zákona, ktorú vydalo bratislavské D+D Studio a vydavateľstvo NONA. Teraz k nej pribudlo Čítanie z Nového zákona, ktoré rozpráva o narodení, živote, utrpení a zmŕtvychvstaní Ježiša Krista.

V jeho úvode oslovuje deti básnik Milan Rúfus: „*To, že ste v detstve spoznali Ježiša Krista, urobí vás a možno nás všetkých bohatšími. A azda aj lepšími.*“ Keď si vyplníte doplňovačku, dozviete sa, ako sa volala Ježišova matka. Tajničku pošlite do Slniečka, zaradíme vás do žrebovania o túto krásnu knihu.

DOPLŇOVAČKA

1. Mestečko, v ktorom sa narodil Ježiš
2. Modlitba, ktorú nám zanechal Ježiš
3. Posvätný symbol kresťanov
4. Starozákonný židovský vodca
5. Mesto, z ktorého pochádzala Ježišova matka